

RANA HASSAN

ANU RÄSÄNEN

Selviytymistarina

JOHNNY
Kniga

MAAILMAN ONNELLISIN ■ ■

TYTÖ

RANA HASSAN

ANU RÄSÄNEN

MAAILMAN ONNELLISIN ■ ■

TYTÖ

Selviytymistarina

JOHNNY KNIGA • HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Rana Hassan, Anu Räsänen ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga

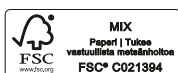
An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-139-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

SISÄLLYS

Prologi	7
Minun ihana äitini	15
Kodin asioista ei puhuta ulospäin	20
Huostaanotettu	41
Tuntematon isäni	50
Cool kids	59
Vapauden hinta	71
Kameleontti	81
Kylmistä kylmin talvi	105
Selviytyjä	114
Tuomittu	125
Enkelini maan päällä	131
Tämä kaikki on todella tapahtunut	137
Pohjakosketus	145
Uusi alku	165
Vapaa	174
Saman katon alla	179
Kultakala	187
Kaikessa on hopeareunus	196
Ranan kiitokset	212
Anun kiitokset	214

PROLOGI

YÖNÄ ENNEN äitini murhaa en saanut millään unta. Oli marraskuu 2018 ja aivan pimeää. Joskus puolenyön jälkeen nousin sängystä ja aloin tehdä suursiivousta. Halusin syväpuhdistaa kämpän.

En tiedä, mistä ajatus tuli. Asunnossani oli ihan perussiistiä, niin kuin yleensäkin, eikä elämässäni juuri silloin ollut mitään erityisiä huolia. Kaksi nuorinta veljeäni olivat olleet edellisellä viikolla äidin ja isän kanssa luonani saunomassa, vaikka vanhempani olivat siinä vaiheessa jo virallistestikin eronneet. Ei meidän perheessä yleensä sellaisia iltoja vietetty, mutta nyt tilanne oli ollut jo jonkin aikaa poikkeuksellisen seesteinen, ja meillä oli ollut ihan kiva ilta.

Hääräsin kämpässäni sortsit jalassa. Kävin kaapit ja laatikot järjestelmällisesti läpi. Tai enemmänkin maanisesti. Kiskoin kaikki kamat ulos, järjestin uudelleen ja sulloin tarpeetonta tavaraa roskapusseihin.

Joskus neljän maissa väsähdin olohuoneen sohvalle kaiken kaaoksen keskelle ja nukuin pari tuntia. Kun heräsin, jatkoin siivoamista, kunnes kaikki oli taas järjestyksessä. Menin makuhuoneeseeni, jossa minulla oli siihen aikaan tapana polttaa jointti ennen nukkumaanmenoa. Aurinko oli jo noussut. Kello oli jotain ysin maissa.

Tunnelma oli siivouksen jälkeen puhdas ja seesteinen. Asunto näytti ihanalta. Olin sisustanut sen tosi feminiinisesti: vuoteen yläpuolella oli parimetrinen prinsessarengas ja ovesta suloiset valot, joissa oli höyheniä. Sellaiset *fairy lights*.

Yöpöydälläni tuhkiksen vieressä oli puhelin. Näin, että siihen oli tullut WhatsApp-viesti vanhimmalta veljeltäni Salanilta.

”Miksi varareksi haki meidät pois tunnilta?” Salan kysyi. ”Miksi äiti ei vastaa puhelimeen? Serkku sanoi, että iskä ja äiti on tapelleet ja iskä on tappanut äidin.”

En osannut ajatella, että viimeinen lause olisi oikeasti totta. Arvelin, että vanhemmilla on taas ollut jotain perusriitaa. Ehkä nyt on vain sattunut jotain tavallista pahempaa. Ehkä äiti on sairaalassa.

Isä oli aina käyttänyt fyysistä väkivaltaa äidin kontrollointiin, jo heidän avioliittonsa alkuaikoina Kurdistanissa. Jos isä löysi vaikka aamiaisesta jotain valittamista, hän saattoi kaataa ruokapöydän ja lyödä äitiä. Samaa väkivaltaa ja vallankäyttöä olin nähnyt kotona suurimman osan lapsuudestani.

Salanin viestin luettuani yritin soittaa sekä äidille että iskälle. Kumpikaan ei vastannut, vaikka soitin monta kertaa, mikä oli vähän outoa. En silti ollut oikeastaan huolissani, vaan turhautunut. *Mitä nyt taas?*

Ajattelin, että iskä on varmaan riidellessä rikkonut äidin puhelimen tai vaikka molemmat puhelimet. Vai oliko riita mennyt niin pahaksi, että äiti olisi itse rikkonut puhelimensa? Ei äidillä kyllä ollut tapana sellaista tehdä.

Pakko mun on mennä katsomaan, mitä siellä on tapahtunut, mietin.

Olin jo vetämässä kenkiä jalkaan, kun puhelin soi. Isäni vanhin veli soitti.

”Oletko kuullut vanhemmistasi? Missä olet?” setä kysyi.

”Kotona. Kukaan ei vastaa puhelimeen. Olen lähdössä porukoille”, vastasin.

”Pysy kotona. Tullaan hakemaan sinut.”

Setää ja rätiä odottaessani aloin olla vähän huolissani. Kuinka paha riita siellä on ollut? Mitä äidille on käynyt? Onko äiti sairaalassa?

Äiti ei ollut ikinä ennen joutunut sairaalaan. Ehkä isä nyt vihdoinkin joutuisi vastuuseen siitä, miten hän oli meidän perhettä kiusannut.

Kun setä ja täti tulivat, he käskivät minun ottaa äidin henkilötunnuksen mukaan. Kaivoin sen jostain esiin, mutta minulla ei ole mitään mielikuvaa, mistä. Olin ilmeisesti vajoamassa jonkinlaiseen sokkitilaan, koska en muista tilanteesta mitään.

Huoli ja hätä kasvoivat sisälläni automatkalla. Olo oli hengästynyt, vaikka istuin vain paikallani. Tädissä ja sedässä oli jotain outoa. He tiesivät varmasti jo, mitä oli tapahtunut. Hekin olivat luultavasti sokissa. En kuitenkaan osannut kunnolla lukea tädin ja sedän reaktioita, sillä en tuntenut heitä hyvin. Ei meillä ollut mitään tunneyhteyttä, koska emme olleet koskaan olleet juurikaan tekemisissä, vaikka asuimme samassa maassa.

Kun pääsimme TAYSin aulaan, menin suoraan tiskille.

”Onko mun äiti täällä?” kysyin.

Koetin selittää tilannetta hoitajille, jotka tuijottivat vuoron perään minua ja tietokonettaan. Lopulta he sanoivat, etteivät voi kertoa minulle mitään.

”Mutta mulla on äidin hetu”, sanoin.

Joku sanoi, että äiti oli haettu sairaalaan helikopterilla. Vai sanoiko? En muista. Mutta muistan loppuikäni hoitajien ilmeet siinä tietokoneen ruudun yläpuolella.

Sitten on taas aivan blurria. En ymmärtänyt tilanteesta mitään. Kaikki tuntui epätodelliselta. *Mitä nyt tapahtuu? Tapahtuuko tämä?*

Menin johonkin selviytymismoodiin. Koko elämäni tähän oli muutenkin ollut yhtä selviytymistä. Mä vain selviydyin, selviydyin, selviydyin.

Käydään nyt sitten tämänkin läpi. Selvitetään, mitä tässä on tapahtunut, mistä mun taas pitää selviytyä, mietin.

Kun en päässyt äidin luo, aloin etsiä isää. Setä sanoi, että iskä on Sorin poliisiasemalla. Olin ollut samassa paikassa kuulusteltavana ja tutkintavankeudessa vain paria kuukautta aikaisemmin, kun minun oli epäilty sotkeutuneen huumausainerikokseen.

Tajuan nyt, että olin ollut vapautumisestani lähtien jonkinlaisessa jatkuvassa sokkitilassa. Ehkä sen takia tämänkin kauhean päivän meni siinä samassa sumussa.

Laitoin viestiä rikoskonstaapeli Timpalle, joka oli kuulustellut mua. Meillä oli siinä vaiheessa oudolla tavalla hyvät välit, vaikka hän ei ollutkaan toiminut ihan asiallisesti mua kuulustellessaan.

Kysyin Timpalta: ”Mitä on tapahtunut? Mun iskä on kuulemma siellä.”

Timppa vastasi: ”Tule tänne. Haen sut aulasta.”

Ajoimme tädin ja sedän kanssa poliisiasemalle ja tapasimme Timpan aulassa. Timppa ja minä esitimme muille, että emme tunne toisiamme. En halunnut sotkea selvittämätöntä kuviota hänen kanssaan tähän tilanteeseen.

Menimme viereiseen rakennukseen, siihen samaan huoneeseen, jossa olin pari kuukautta aikaisemmin istunut kuulustelevana. Timppa ohjasi tädin, sedän ja minut istumaan rinnakkain kuulustelupöydän ääreen ja meni itse seisomaan oven viereiseen nurkkaan. Hän vaikutti oudolta ja vältteli katsettani. Sitten sisään tuli hänen esihenkilönsä, rikosylikomisario Kinnunen.

Miksi just tämä ihminen – tässä tilanteessa? mietin.

En voinut sietää Kinnusta. Hän oli kuulustelujen aikana nimitellyt minua pirihuoraksi, ja oli ihan selvää, ettei hän pitänyt musta yhtään enempää kuin minä hänestä. Kinnunen ei ollut halunnut uskoa, että olin viaton huumorikosjutussa. Tuntui, että hän halusi ihan väen vängällä saada mut kiinni jostain laittomasta.

Kinnunen nojasi käsillään pöytään, kumartui meihin päin ja katsoi suoraan minuun.

”Minun pitää harmikseni ilmoittaa sinulle, että äitisi on menehtynyt”, hän sanoi.

KORVISSANI HUMAHTI kuin joku olisi kaatanut miljoona litraa kylmää vettä päälle. Päässä soi, ja kaikki liikkui hitaasti niin kuin elokuvakohtauksissa, joissa joku ajaa kovan kolarin.

Kiljaisin, kiljuin pitkään. Huusin. Katsoin maahan, ja katsoin setää ja tättä. Huusin ja huusin: ”Missä Jumala on?”

Menetin sillä hetkellä uskoni kaikkiin korkeampiin voimiin, kaikkiin ihmisiin, kaikkeen. En voinut ymmärtää, miten jotain näin pahaa voi tapahtua, jos Jumala on olemassa. Jokin sisälläni kuoli. Toivo.

Timppa lähti viemään meitä takaisin viereiseen rakennukseen, jossa oli jonkinlainen sosiaalipuoli. Kinnunen jäi kuulusteluhuoneeseen. Kun olin lähdössä, hän halasi mua lupaa kysymättä ja sanoi olevansa pahoillaan. Ei hän kyllä siltä näyttänyt, vaan enemmänkin vahingoniloiselta. *Nytpä on juicy case.*

Täti itki vieressäni. Setä löi reittään nyrkillä. Kun kävelimme rakennuksesta toiseen, mulla meni jalat alta, ja muistan, että joku tuki mua loppumatkan käsivarsista. Katsoin vain epäuskoisena omia jalkojani ja mietin, miten ne voivat enää kantaa mua, kun maa niiden alta oli vajonnut. *Miten mä olen vielä elossa? Miten elämä jatkuu?*

Tuntui ihan kuin olisin itse kuollut. Elämä oli romahtanut.

Itkin, tietenkin itkin, ihan kamalan paljon. Ehkä se oli hysteriaa. En muista, miltä se tuntui. Enkä muista juuri mitään muutakaan seuraavista hetkistä. Olen myös sulkenut tosi paljon sen päivän tapahtumia kokonaan pois mielestäni. Se on ollut välttämätöntä, jotta olen voinut parantua.

Sen kuitenkin muistan, kun siskoni soitti. Minut vietiin huoneeseen, jossa oli jotain kriisisossumisiä, ja täti ja setäkin olivat ehkä mukana. Vai olivatko? En ole varma. Juuri kun astuimme sisään, puhelimeni soi. Sisko kysyi, mitä oli tapahtunut.

”Äiti on kuollut”, sanoin.

Sisko huusi, ja sitten kuului kolinaa. Hän pyörtyi. Katsoin puhelinta, ja laitoin sen kiinni. Olin turta. Täysin turta.

MINUN IHANA ÄITINI

MINUN ÄITINI Farida Mahmoud syntyi helmikuussa 1973 Kurdistanissa ja opiskeli Kirkukissa collegessa, joka vastaa suunnilleen suomalaista lukiota. Sen pitemmälle äiti ei ehtinyt opiskella ennen kuin avioitui isäni kanssa.

Äiti ja iskä menivät naimisiin 1993. Heidän perheensä olivat tuttuja keskenään, jotain sukuakin toisilleen avioliiton kautta, ja sitä kautta äiti ja iskä esiteltiin toisilleen. Heidän avioliittonsa oli siis järjestetty.

Äiti oli naimisiin mennessään 20-vuotias. Se voi tuntua nyt kamalan nuorelta, mutta vielä siihen aikaan 20 oli ihan tavallinen avioitumisikä. Siskoni syntyi 1994, ja me seuraavat kolme lasta sitten viiden vuoden välein. Viiden- ja viimeisen lapsensa äiti synnytti 2016, kun hän oli 43-vuotias.

Minä olen lapsista toiseksi vanhin. Synnyin heinäkuussa 1999, kun meidän perhe asui jo Suomessa.

Äiti ja iskä tulivat Suomeen vauvan, isosiskoni, kanssa 1995. He asettuivat Tampereelle. Äiti opetteli suomen kielen ja työskenteli ainakin tulkkina, tarhantätinä ja lopulta laitossiivoojana Hatanpään terveysasemalla. Suuren osan ajastaan Suomessa hän vietti vanhempainvapaalla, koska

halusi olla mahdollisimman pitkään kotona meidän lasten kanssa. Hän oli sellainen äiti. Kuolemansa aikoihin äidin piti aloittaa työt Maahanmuuttovirastossa joko ohjaajana tai tulkkina, en ole ihan varma. Suomen ja äidinkielsä turkmeenin lisäksi äiti puhui kurdia, arabiaa, daria, farsia ja turkkia – yhteensä seitsemää kieltä *fluently* ja lisäksi jonkin verran englantia.

Äiti oli ihana. Varastelin lapsena hänen tyynyään, koska se tuoksui äidiltä. Joskus nuuhkin myös hänen kaappiin ripustettuja vaatteitaan, joissa oli äidin tuoksu. Hänen haju-
vetensä oli Elizabeth Ardenin Red Door, mutta oli tuoksussa muutakin. Äidin ominaistuoksu, joka ei lähtenyt edes pesussa.

ÄIDIN SOSIAALISEN MEDIAN tilit ovat yhtä aktiiviset, vaikka hänen kuolemastaan on yli seitsemän vuotta. Emme ole saaneet niitä suljettua. Tai en tiedä, onko siskoni joskus yrittänyt. Minä en ainakaan edes tiedä äidin salasanoja, eikä sometilien sulkeminen ole tuntunut mitenkään relevantilta. Äiti on joka tapauksessa poissa.

Välillä kun minulla on kova ikävä, katson äidin Instagram-videoita. Joskus vain ihaillen sitä, miten kaunis hän oli, sekä ulkoisesti että sisäisesti. Toisinaan taas olen ihan hirveän surullinen siitä, että niin ihana ihminen joutui kokemaan niin kamalia asioita.

Äiti oli niin rakastava, hyväntuulinen, onnellinen, halusi kaikille vain hyvää. Mulla on ihan kamalan ikävä häntä.

Välillä on kuitenkin pakko katkaista ikävöinti. En voi jäädä ikävään liian pitkäksi aikaa, sillä en jaksakaan enää itkeä. Itkua on tullut jo niin paljon.

Jollain tavalla olen oppinut elämään sen kanssa, että äiti on kuollut. Suruun tottuu, onneksi – tai valitettavasti. Äidin kuolinkuukausi marraskuukin alkaa olla mulle jo ihan tavallinen kuukausi. Tiedostan kyllä joka vuosi, että tämä on se kuukausi, jolloin äiti kuoli, mutta en enää jää ajatukseen kiinni. Suru ja siihen liittyvät rituaalit ovat tärkeitä, mutta niistä pitää osata päästää irti.

Käytin esimerkiksi pitkään äidin kuoleman jälkeen vain mustia vaatteita. Se tuntui luontevalta. Olin nähnyt lapsesta asti, että meidän kulttuurissa naiset pukeutuvat tosi pitkään mustaan, kun ovat menettäneet aviomiehensä ja poikiaan sodissa. Suruaikana en myöskään hirveästi miettinyt, mitä pannin päälleni. *Just pick something black from your wardrobe and go.* Kun syvin suruaika oli ohi, aloin taas miettiä ulkoasuani ja käyttäjävärejäkin. Vaikka pukeutuminen on vain pintaa, mustat vaatteet olivat kuitenkin tärkeä symboli suruprosessissa. Niistäkin piti silti päästää irti.

Samalla lailla piti päästää irti siitä, että marraskuu on surullinen kuukausi. Totta kai se on aina äidin kuolinkuukausi, ja se on muutenkin Suomessa aivan järkyttävän synkkä kuukausi. En kuitenkaan voi enkä halua pyhittää koko loppuelämäni ajan 30 peräkkäistä päivää vuodessa surulleni. Aivan yhtä hyvin mulle saattaa tulla kyynelkeskellä kirkasta kesäpäivää, kun mietin äitiä. Vaikka äiti ei ole enää täällä, hän elää minussa.

Vaikeita hetkiä tulee joskus vähän yllättäenkin. Esimerkiksi silloin kun ystäväni järjestivät äitienpäiväbrunssin, johon kaikki saivat pyytää äitinsä. En mennyt paikalle. Eivät ystäväni tietenkään halua mulle mitään pahaa. *It's not about me*. Totta kai olen iloinen siitä, että heillä on olemassa äidit ja lämpimät välit vanhempiinsa. Silti se oli kova muistutus siitä, että olen äiditön.

Joskus kun kaverit valittavat, kuinka *mutsi oli tänään tosi ärsyttävä*, mietin, että voi kunpa saisin kokea tuon. Edes tuon. Tuonkin. Voisinpa valittaa siitä, että äiti teki tänään jotain ärsyttävää. Samalla mietin, että toivottavasti ystäväni tajuaavat, että heidän äitinsä eivät ole täällä heidän loppuelämänsä.

Kun on menettänyt jonkun, oppii elämään läheistensä kanssa kuin jokainen päivä olisi viimeinen yhteinen päivä. Vaikka kaikki rakkaimmatkin ihmiset ovat joskus todella ärsyttäviä, haluan nukkuman mennessäni jäädä siihen oloon, että suoriuduin tänään niin, etten jäisi katumaan mitään, jos toinen menehtyisi.

ÄIDIN POISSAOLO ON todella iso asia mun elämässä. Olisi ihanaa jakaa elämäni äidin kanssa nyt, kun olen kasvanut niin paljon. Olisi ihanaa, jos hän näkisi, millaisiksi ihmisiksi sisarukset ja minä olemme tulleet, mitä olemme saavuttaneet.

Haluaisin myös olla jonkun pikkutyttö, pystyä tukeutumaan johonkin aikuiseen. Haluaisin tukeutua äitiin. Uskon, että vielä 70-vuotiaanakin haluaisin tukeutua äitiin. Pohjimiltaanhan me kaikki ollaan aina pikkulapsia. Ei meidän

sisin muutu, vaikka me kasvetaan aikuisiksi, eikä me lakata kaipaamasta äitiä, kun on paha mieli.

Kun ei ole äitiä, mulla ei ole oikein ketään, johon nojata. Terapeuttini oli sellainen tuki, mutta nyt terapiakin on jo loppunut.

Äiti oli lapsuudessani ja teini-iässäni ainoa, johon uskalasin yhtään tukeutua, vaikka ei hänkään osannut kaikkea eikä hänellä ollut hirveästi aikaa. Hänellä oli aina uusi pikkusisar huolehdittavanaan. En koskaan epäillyt hetkeäkään äidin rakkautta, mutta jouduin kyllä pärjäämään jo lapsena ja teininä tosi paljon yksin. Olin pienestä asti vastuullinen ja luotettava lapsi ja sainkin usein kuulla, että kyllä Rana pärjää.

Äiti yritti parhaansa mukaan selviytyä fyysisen ja henkisen väkivallan keskellä, kasvattaa meitä lapsia, huolehtia kouluun liittyvistä jutuista, maksaa perheen laskuja ja hoitaa kaiken mahdollisen. Ja kyllä hän myös kannatteli paljon meitä perheenä, piti huolta, että meillä oli mukavia hetkiä yhdessä. Hänellä oli esimerkiksi tapana pilkkoa vadille hedelmiä, ja sitten istuimme kaikki yhdessä olohuoneessa syömässä niitä ja juttelemassa.

Tajusin jo pienenä, että äidillä on paljon tehtävää, ja päätin, että minä en ainakaan halua olla hänelle tai kenellekään muullekaan taakaksi. Rana pärjää.

Olen pärjännytkin, vaikka en osannut pikkutyttönä edes kuvitella, mistä kaikesta joutuisin vielä selviytymään. Onneksi en osannut. En aavistanut, että isken vallankäyttö kotona ei olisi pahinta väkivaltaa, jota joutuisin omassa elämässäni kohtaamaan.

KODIN ASIOISTA EI PUHUTA ULOSPÄIN

KUN SYNNYIN, meidän perhe asui Tesomalla, uimahallin vieressä. Sieltä muutimme kaupungin toiselle puolelle Kaukajärvelle, missä menin päiväkotiin kolmevuotiaana.

Päiväkodissa paras kaverini oli Suvi, jonka kanssa ystävyystin uudelleen teini-iässä. En kuitenkaan olisi yhtään halunnut jäädä päiväkotiin, enkä meinannut millään sopeutua sinne. Itkin, kun jouduin eroon äidistä.

Äiti kertoi, että olin muutenkin itkenyt lapsena paljon. Olin tullut kotona äidin luo ja sanonut: "Äiti, mä haluan itkeä."

"No itke vain", äiti vastasi. Ja sitten olin ruvennut itkemään.

En tiedä, mistä se itku tuli. Ehkä se oli mun tapa käsitellä asioita meillä kotona. Olen varmasti vauvasta asti aistinut sen, että asiat eivät ole hyvin, vaikka en tietenkään osannut pienenä hahmottaa, mistä on kysymys.

POSTTRAUMAATTISEN STRESSIHÄIRIÖN vuoksi muistan lapsuudestani aika vähän. Meillä on kuitenkin paljon valokuvia ja videofilmejä, joista olen nähnyt, millainen pikku-Rana oli ja millaista elämämme oli silloin.

Tykkäsin selvästikin puurosta: jossain kuvassa mulla on koko naama aivan puurossa. Nykyisin en syö puuroa enää ollenkaan. Kiintiö tuli ehkä täyteen silloin pienenä. Tykkäsin kovasti myös banaanista. Meidän naapurissa asui afgaaniperhe, jonka isoäitiä, hentoista afgaanirouvaa, kutsuin Mimiksi. Hän syötti mulle aina banaania niin, että muussasi sen ensin kädessään ja laittoi sitten suuhuni. Banaani liittyi Mimiin niin vahvasti, että kutsuin banaaneja *mimamoksi*.

Joskus samoihin aikoihin, kaksi kolmevuotiaana, musta oli jostain syystä kiva aukoa meidän ulko-ovea. Yhtenä yönä olin sitten avannut oven omin päin ja mennyt ulos. Ilmeisesti kävelin unissani. Aamulla kun porukat heräsivät, tuli tietysti kauhea katastrofi: ”Rana ei ole kotona!” Kun vanhemmat säntäsivät hädissään ulos, he näkivät mut nukkumassa ylimmällä portaalla oven edessä sikiöasennossa. Tästäkin tilanteesta on kuva.

Tykkäsin ihan sikana tanssia. Menin telkkarin eteen, ja vedin siinä oman show’n. Rakastin myös prinsessamekkoja ja kaikkea sellaista kaunista. Äidillä oli paljon hienoja kankaita, joista hän teki kurdivaatteita. Sisko kietoi minut niihin kankaisiin, ja välillä sain hunnunkin päähän. Sitten marssin ympäriinsä tekokukkakimppu kädessä ja sanoin, että menen naimisiin.

Minusta oli muutenkin kiva tälläytyä jo pienenä, ja äiti tykkäsi pukea meidät tosi hienosti. Yksi ihana asuni oli kukikas pitkähihainen paita ja siinä päällä farkkumekko. Jalkaani äiti laittoi aina kivat töppöset. Ulkonäkö oli hänelle

tärkeä asia: piti näyttää siistiltä. Tämä oppi näkyy mun elämässä edelleen.

Kun olin jotain neljän tai viiden ja kävimme Kurdistanissa, missä äiti vei mut salonkiin. Siellä mut meikattiin aivan vitivalkoiseksi, tehtiin tavallaan juhlameikki. Mulla oli terävä, viivasuora otsis, ja muu tukka laitettiin kiinni. Sitten mulle puettiin päälle prinsessamekko ja otettiin hienoja kuvia. Sellaiset valokuvaussessiot olivat siihen aikaan muotia Kurdistanissa.

Äiti tykkäsi pukea ja laittaa myös mun ja siskon barbeja. Hän neuvoi illalla nukkumaan mennessämme, miten meidän pitää asettaa barbit barbitaloon, ja yöllä hän kävi siirtämässä ne eri paikkoihin. Aamulla hän sitten oli, että: "Katsokaa, barbit ovat liikkuneet yöllä!" Äiti teki tosi paljon sen eteen, että meillä oli *magical childhood*.

Kaukajärvellä meidän huoneessa oli vanha tarjoilukärky, jossa oli monta tasoa. Se oli usein mukana barbileikeissä. Olin ehkä kolmen tai neljän, kun heräsin yöllä painajaiseen ja näin kärryssä ötököitä. Ne eivät kuitenkaan olleet pelottavia, vaan näyttivät hienoilta ja kiiltäviltä, glitterisiltä. Katselin kauniita, satumaisia ötököitä kiinnostuneena, vähän niin kuin Liisa katseli kaikkia Ihmemaan outoja olentoja.

Herätin siskonkin ja kerroin hänelle ötököistä. Sitten näin, kuinka yksi kimmeltävä hämähäkki ryömi paitani alle. Rupesin itkemään. Sisko meni huolestuneena herättämään äidin ja kertomaan, että Rana näkee ötököitä.

En tiedä, heijastelinko niihin yöllisiin ötököihin tunteuksiani siitä, että kotonamme oli jotenkin outo tunnelma.

PYSÄYTTÄVÄ SELVIITYMISTARINA VÄKIVALLAN KIERTEESTÄ.

Tamperelaissyntyisen Rana Hassanin elämä oli pitkään pelkkää selviytymistä. Hänen lapsuuttaan hallitsi väkivaltainen isä, joka lopulta puukotti Ranan äidin kuoliaaksi. Manipuloiva poikaystävä kontrolloi Ranan elämää ja mursi tämän sekä henkisesti että fyysisesti.

Toisen poikaystävän huumestikoksesta lankesi tuomio myös Ranalle, ja tutkintavankeuden aikana Ranaa kuulustellut poliisi yritti käyttää maahanmuuttajataustaisen tytön haavoittuvaa asemaa hyväkseen.

Vaikka Rana joutui alle kolmekymppisenä kohtaamaan paljon pahaa, hänen tarinansa todistaa, että vihasta, surusta ja epätoivosta on mahdollista päästä irti.

”

Oli kuljettava pitkä tie, että löysin oman ääneni. Haluan käyttää sitä ja kertoa tarinani siksi, että joku toinen voi sen myötä huomata, ettei ole yksin. Jos yksikin perheväkivallan tai narsistisen suhteen uhri uskaltaa avata suunsa ja hakea apua, mun tarina on tehnyt tehtävänsä.

